

Art. 25 ust. 1 lit. a) Sądy właściwe

Zgodnie z § 599 ustawy CXXX z 2016 r. kodeks postępowania cywilnego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń wchodzi w zakres kompetencji oraz wyłącznej właściwości miejscowej sądu rejonowego działającego przy siedzibie sądu okręgowego oraz Centralnego Sądu Rejonowego w Budzie (Budai Központi Kerületi Bíróság) w Budapeszcie.

Art. 25 ust. 1 lit. b) Środki komunikowania się

W odniesieniu do wszczęcia postępowania rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń („rozporządzenie”) stanowi, że powód wszczyna europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, wypełniając formularz pozwu A zawarty w załączniku I i składając go we właściwym sądzie lub trybunale bezpośrednio, za pośrednictwem poczty lub innych środków komunikacji, takich jak faks lub poczta elektroniczna, lub innych środków elektronicznych akceptowanych przez państwo członkowskie, w którym wszczyna się postępowanie (art. 4 ust. 1 rozporządzenia).

Z przepisów rozporządzenia wynika, że pozew można złożyć na piśmie. Powód może złożyć formularz pozwu A w sądzie osobiście, wysłać do go do sądu pocztą lub złożyć drogą elektroniczną, jak opisano w części dotyczącej art. 25 ust. 1 lit. d).

§ 600 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego stanowi, że powód może zgłosić powództwo ustnie we właściwym sądzie rejonowym, który sporządza z niego protokół na specjalnym formularzu. Przepis ten jest zgodny art. 11 rozporządzenia, w którym przewiduje się udzielanie praktycznej pomocy w wypełnianiu formularzy.

Art. 25 ust. 1 lit. c) Organy lub organizacje właściwe do zapewnienia praktycznej pomocy

§ 6 dekretu Ministra Sprawiedliwości nr 14/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. w sprawie regulaminu urzędowania sądów stanowi, że sąd przyjmuje interesantów w dniach i godzinach określonych przez prezesa sądu lub, w przypadku sądów rejonowych, przez prezesa sądu okręgowego. W widocznym miejscu w gmachu sądu znajduje się tablica, na której interesanci mogą znaleźć informacje o tym, gdzie i kiedy mogą składać wnioski lub skargi; kiedy i gdzie mogą uzyskać informacje; kto jest uprawniony do przyjmowania pism, kiedy i w którym pokoju, oraz informację, że pisma można również składać w skrynce podawczej w gmachu sądu. Sąd może również udzielać informacji drogą elektroniczną i publikować je w internecie.

Zgodnie z przepisami dekretu nr 14/2002 w sprawie regulaminu urzędowania sądów interesanci mogą uzyskać praktyczną pomoc w godzinach pracy sądu, a dodatkowe informacje można znaleźć pod adresem <http://www.birosag.hu/>.

Zgodnie z przepisami ustawy LXXX z 2003 r. o pomocy prawnej asystenci prawni udzielają interesantom między innymi porad prawnych lub przygotowują pisma sądowe lub inne dokumenty, a należne asystentom prawnym opłaty i koszty wypłaca lub przekazuje Skarb Państwa, a nie interesant. Pomoc mogą uzyskać interesanci pragnący skorzystać z porady prawnej dotyczącej ich praw i obowiązków procesowych lub sporządzenia pisma w celu złożenia dalszych oświadczeń w sprawie. Pomoc jest skierowana do interesantów należących do grup określonych w §§ 4–9 ustawy LXXX z 2003 r., pod warunkiem że ich dochód nie przekracza ustalonych w tych paragrafach kwot oraz że nie podlegają oni warunkom określonym w § 10 ustawy LXXX z 2003 r., wykluczającym kwalifikowalność do pomocy.

Zgodnie z § 11 ust. 1 ustawy LXXX z 2003 r., jeżeli postępowanie jest już w toku, w ramach pomocy prawnej Skarb Państwa zapewnia powodowi, pozwanemu, interwenientowi ubocznemu, zainteresowanej stronie, wnioskodawcy i uczestnikowi postępowania pełnomocnictwo procesowe oraz – zgodnie z przywołanymi powyżej przepisami – w imieniu klienta wnosi zaliczkowo lub pokrywa koszty tego pełnomocnictwa. Poza warunkami określonymi w ustawie LXXX z 2003 r. interesanci kwalifikują się do uzyskania pomocy, nawet jeśli są zwolnieni z opłat. Interesanci kwalifikują się do uzyskania pomocy, jeżeli ze względu na brak specjalistycznej wiedzy prawniczej lub zawziętość sprawy nie byłoby w stanie skutecznie samodzielnie reprezentować swoich interesów ani dochodzić swoich praw procesowych.

Art. 25 ust. 1 lit. d) Środki elektronicznego doręczania i elektronicznego komunikowania się oraz metody wyrażenia wcześniejszej zgody na stosowanie takich środków

W art. 13 rozporządzenia ustanowiono przepisy dotyczące doręczania pism i innej komunikacji pisemnej.

W celu zapewnienia, aby komunikacja z sądem w postępowaniu sądowym odbywała się w sposób elektroniczny w jak najszerszym zakresie i na jak największą skalę, w kodeksie postępowania cywilnego dopuszczono komunikację z sądem drogą elektroniczną i częściowo wprowadzono taki obowiązek. Zgodnie z kodeksem postępowania cywilnego, jak określono w lit. e), interesanci lub ich pełnomocnicy mogą wybrać komunikację drogą elektroniczną albo są zobowiązani do komunikowania się z sądem drogą elektroniczną, jeżeli obejmuje ich taki obowiązek.

Interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną wysyłają do sądu formularz pozwu oraz wszelkie inne pisma i dowody w postaci dokumentów, korzystając w tym celu z usługi wsparcia przy składaniu pism (wypełniając formularze elektroniczne zgodne ze specyfikacją techniczną i dokonując udanej identyfikacji elektronicznej).

Komunikacja z sądami drogą elektroniczną odbywa się za pośrednictwem trzech kanałów:

- skrzynki pocztowej wymagającej rejestracji w Centralnym Systemie Rejestracji Interesantów (miejsce przechowywania danych uznane za bezpieczny adres do doręczeń dostępny dla osób fizycznych; dawny Portal Interesanta),
- urzędowej skrzynki pocztowej (zastřeżonej dla urzędowej komunikacji drogą elektroniczną organów administracji),
- Portalu Przedsiębiorstwa (miejsce przechowywania danych uznane za bezpieczny adres do doręczeń dostępny dla organizacji przedsiębiorców, indywidualnych adwokatów, adwokatów Wspólnoty Europejskiej oraz indywidualnych rzeczników patentowych).

Każda osoba fizyczna może wystąpić o rejestrację w **Centralnym Systemie Rejestracji Interesantów** w organie rejestracyjnym (rządowe biura obsługi interesantów, rządowe biura informacji (*Kormányablak*), urzędy obsługi interesantów organów podatkowych, ambasady i niektóre urzędy pocztowe) lub drogą elektroniczną, okazując ważny dowód tożsamości wydany po 1 stycznia 2016 r. Do rejestracji osobistej konieczny jest dokument urzędowy potwierdzający tożsamość (dowód osobisty, paszport, prawo jazdy w formie karty) i adres e-mail. Identyfikacja cudzoziemców, którzy nie figurują w ewidencji danych osobowych i adresów, odbywa się na podstawie paszportu lub, w stosownych przypadkach, zezwolenia na pobyt. Identyfikacja obywateli państw członkowskich EOG, którzy nie figurują w ewidencji danych osobowych i adresów, odbywa się na podstawie paszportu lub innego dokumentu urzędowego potwierdzającego tożsamość. Podczas rejestracji interesanci muszą udowodnić swoją tożsamość i podpisać oświadczenie wyrażające zgodę na

przetwarzanie ich danych osobowych. Następnie Urząd Centralny weryfikuje przekazane dane w ewidencji danych osobowych i adresów (lub – w przypadku cudzoziemców, których dane nie figurują w ewidencji – w rejestrze cudzoziemców). Poza tymi danymi wymagane są również: niepowtarzalna nazwa i adres e-mail użytkownika, ponieważ na ten adres osoba fizyczna otrzyma jednorazowy kod niezbędny do pierwszego logowania.

Wspólną cechą Portalu Przedsiębiorstwa i Urzędowej Skrzynki Pocztovej jest to, że użytkownicy muszą mieć specjalne uprawnienia, aby z nich korzystać. Z **urzędowej skrzynki pocztowej** mogą korzystać organizacje objęte Systemem Centralnym. Z usługi **Portalu Przedsiębiorstwa** mogą korzystać organizacje przedsiębiorstw i pełnomocnicy.

Interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną muszą przysyłać pisma za pośrednictwem **formularza**, jeżeli Przewodniczący Krajowego Biura Sądownictwa udostępnił taki formularz. Jeżeli nie udostępnił żadnego formularza, interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną muszą wysyłać pisma wraz z załącznikami w jednym z formatów plików zaakceptowanych przez Przewodniczącą Krajowego Biura Sądownictwa i opublikowanych na głównej stronie internetowej sądów (<http://www.birosag.hu/>). Aby pobrać formularze, należy zainstalować specjalne oprogramowanie (Általános Nyomatványkítő Keretprogram, **ÁNYK**) służące do wypełniania formularzy i przysyłania dokumentów elektronicznych w formie załączników. Wysłane do sądu pismo wraz z załącznikami należy opatrzyć podpisem elektronicznym lub uwierzytelnić za pomocą usługi uwierzytelniania dokumentów na podstawie identyfikacji. Na głównej stronie internetowej sądów można znaleźć praktyczne informacje dotyczące wypełniania formularza. Jeżeli pisma nie spełniają wymogów informatycznych, interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną otrzymują bezpośrednie zawiadomienie w ramach procesu składania pism. Jeżeli przesyłane pisma spełniają wymogi informatyczne, interesanci otrzymują **potwierdzenie odbioru** za pośrednictwem systemu doręczeń. Pismo uznaje się za doręczone do sądu o godzinie wskazanej na potwierdzeniu odbioru.

Sąd wysyła interesantom prowadzącym komunikację drogą elektroniczną **poświadczenie odbioru** wszystkich pism za pośrednictwem systemu doręczeń (automatycznie) (§ 75/C dekretu nr 14/2002 w sprawie regulaminu urzędowania sądów).

Interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną otrzymują pocztą elektroniczną zawiadomienie o odbiorze pism i mogą uzyskać do nich dostęp, klikając link do konkretnego pisma. Kliknięcie linku powoduje wygenerowanie **elektronicznego potwierdzenia odbioru** zawierającego imię i nazwisko lub nazwę nadawcy i adresata, numer sprawy oraz datę doręczenia pisma; potwierdzenie takie otrzymują zarówno sąd, jak i interesanci prowadzący komunikację drogą elektroniczną. Elektroniczne potwierdzenie odbioru i pocztowe potwierdzenie odbioru, o których mowa w kodeksie postępowania cywilnego, spełniają wymogi dotyczące potwierdzenia odbioru określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia. Jeżeli system doręczeń wskazuje, że pismo nie zostało odebrane pomimo dwukrotnego zawiadomienia, uznaje się je za doręczone piątego dnia roboczego po dacie wskazanej na drugim poświadczeniu o zawiadomieniu.

Art. 25 ust. 1 lit. e) Osoby lub przedstawiciele zawodów, którzy mają prawny obowiązek akceptowania doręczenia dokumentów lub innej komunikacji pisemnej drogą elektroniczną

W art. 13 rozporządzenia ustanowiono przepisy dotyczące doręczania pism i innej komunikacji pisemnej.

W celu zapewnienia, aby komunikacja z sądem w postępowaniu sądowym odbywała się w sposób elektroniczny w jak najszerszym zakresie i na jak największą skalę, w kodeksie postępowania cywilnego dopuszczono komunikację drogą elektroniczną z sądem i częściowo wprowadzono taki obowiązek. Zgodnie z przepisem odsyłającym zawartym w § 608 kodeksu postępowania cywilnego w ustawie CCXXII z 2015 r. ustanawiającej ogólne zasady administracji elektronicznej i usług zaufania wymieniono grupy osób zobowiązanych do prowadzenia komunikacji drogą elektroniczną.

O ile ustawa lub umowa międzynarodowa nie stanowią inaczej na mocy zobowiązania wynikającego z umowy międzynarodowej, zgodnie z § 9 ust. 1 ustawy CCXXII z 2015 r. obowiązek prowadzenia komunikacji drogą elektroniczną obejmuje:

a) następujące podmioty, jeżeli występują w charakterze interesanta:

- aa) podmioty gospodarcze,
 - ab) Skarb Państwa,
 - ac) samorządy terytorialne,
 - ad) jednostki budżetowe,
 - ae) prokuratorów,
 - af) notariuszy,
 - ag) podmioty sektora publicznego,
 - ah) inne organy administracji, nieuwzględnione w lit. ac)–ag) oraz
- b) pełnomocników interesantów.

Zgodnie z § 608 ust. 2 i § 75 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego za pełnomocników uznaje się:

- a) adwokatów i kancelarie prawne;
- b) radców prawnych należących do izby radców prawnych w przypadkach określonych w ustawie o praktyce prawnej;
- c) sędziów i referendarzy sądowych upoważnionych do reprezentowania sądu posiadającego osobowość prawną;
- d) prokuratorów uprawnionych do reprezentowania Prokuratury;
- e) aplikantów adwokackich i sprawozdawców (jeżeli mogą uczestniczyć w postępowaniach cywilnych na mocy kodeksu postępowania cywilnego) oraz
- f) inne osoby określone w przepisach prawa.

Art. 25 ust. 1 lit. f) Opłaty sądowe i metody płatności

Zgodnie z § 74 ust. 1 ustawy XCIII z 1990 r. o opłatach strona wytaczająca powództwo może zdecydować się na uiszczenie wszystkich opłat sądowych elektronicznie za pośrednictwem systemu płatności i rozliczeń elektronicznych, a nie poprzez zakup znaczków skarbowych, pod warunkiem że jest to technicznie możliwe. Dotyczy to wszystkich postępowań sądowych (niezależnie od tego, czy wszczęto je w sposób tradycyjny, czy drogą elektroniczną).

System płatności i rozliczeń elektronicznych jest centralną usługą płatności elektronicznych (wraz z powiązaniem systemem rozliczeń), która umożliwia interesantom wypełnianie zobowiązań płatniczych wobec organów prowadzących administrację elektroniczną, w tym drogą elektroniczną, za pomocą karty bankowej, wirtualnej karty bankowej lub za pośrednictwem bankowości internetowej.

Zgodnie z § 42 ust. 1 ustawy XCIII z 1990 r. o opłatach ogólna stawka opłat sądowych wynosi 6% wartości przedmiotu sporu w postępowaniu procesowym i 3% wartości przedmiotu sporu w postępowaniu nieprocesowym. Zgodnie z § 46 ust. 1 ustawy XCIII z 1990 r. środki zaskarżenia podlegają opłacie w wysokości 8% wartości przedmiotu sporu.

Art. 25 ust. 1 lit. g) Postępowanie w sprawie środków odwoławczych i sądy właściwe do rozpatrywania takich środków

Zwyczajnym środkiem zaskarżenia właściwym do celów rozporządzenia jest apelacja, a środkiem nadzwyczajnym – skarga o wznowienie postępowania (*perújítás*) oraz wniosek o kontrolę sądową (*felülvizsgálati kérelem*).

Powód wszczyna postępowanie przed sądem drugiej instancji, wnosząc **apelację** na piśmie do sądu pierwszej instancji. Strony i osoby, których dotyczy jedno z postanowień orzeczenia, mogą wnieść apelację od dotyczącej ich części takiego postanowienia. Termin na wniesienie apelacji wynosi piętnaście dni od daty powiadomienia o orzeczeniu.

W apelacji należy podać numer orzeczenia, którego dotyczy apelacja, oraz określić postanowienie lub część zaskarżonego orzeczenia; sformułować stanowcze żądanie zmiany lub uchylenia przez sąd drugiej instancji zaskarżonego postanowienia lub zaskarżonej części orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji, a także wskazać naruszenie prawa materialnego lub procesowego, które stanowi podstawę wniesienia apelacji, chyba że skorzystanie z uprawnienia do ubiegania się o kontrolę sądową nie jest uwarunkowane naruszeniem prawa. Co do zasady sąd drugiej instancji rozpoznaje apelację bez wyznaczania rozprawy, chyba że jedna ze stron złoży wniosek o jej przeprowadzenie, sąd uzna przeprowadzenie rozprawy za zasadne lub konieczne jest przeprowadzenie dowodu na rozprawie. Skargę o **wznowienie postępowania** można wnieść od prawomocnego wyroku lub postanowienia o takim samym skutku, jeżeli:

- a) strona przedstawi okoliczność faktyczną, dowód, prawomocne orzeczenie sądowe lub inne urzędowe postanowienie, których sąd nie uwzględnił w toku postępowania, pod warunkiem że ich uwzględnienie w pierwotnym postępowaniu skutkowało dla tej strony korzystniejszym rozstrzygnięciem;
- b) strona przegrała sprawę na skutek przestępstwa popełnionego przez sędziego zasiadającego w składzie, który wydał wyrok, lub przez stronę przeciwną bądź jakąkolwiek inną osobę, z naruszeniem prawa;
- c) strona powołuje się na wydany w jej sprawie wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w którym stwierdzono naruszenie praw przewidzianych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. i ogłoszonej w drodze ustawy XXXI z 1993 r., oraz w jej protokołach dodatkowych, pod warunkiem że podstawą prawomocnego wyroku wydanego w sprawie tej strony jest to samo naruszenie, a strona ta nie otrzymała żadnego zadośćuczynienia ze strony Europejskiego Trybunału Praw Człowieka lub nie ma możliwości naprawienia szkody w drodze odszkodowania;
- d) przed wydaniem wyroku w przedmiotowej sprawie wydano wcześniej prawomocny wyrok dotyczący tego samego prawa;
- e) pozew lub inne pismo doręczono stronie przez obwieszczenie z naruszeniem przepisów o doręczaniu pism sądowych w drodze obwieszczenia (§ 393 kodeksu postępowania cywilnego).

Termin na wniesienie skargi o wznowienie postępowania wynosi sześć miesięcy; bieg tego terminu rozpoczyna się w dniu uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku lub, jeżeli strona dowiedziała się o przyczynie wznowienia postępowania później lub miała możliwość złożenia skargi o wznowienie postępowania po tym terminie, bieg terminu rozpoczyna się od tej chwili. Wznowienie postępowania nie jest możliwe po upływie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się wyroku; nie ma możliwości przedstawienia uzasadnienia uchybienia temu terminowi. W skardze o wznowienie postępowania należy określić wyrok, którego dotyczy skarga, oraz treść orzeczenia, o którego przyjęcie wnosi strona. W skardze należy określić okoliczności faktyczne oraz dowody stanowiące jej podstawę; należy również załączyć odpowiednie pisma. Jeżeli skargę złożono po upływie sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku, należy przedstawić uzasadnienie.

Skargę o wznowienie postępowania należy wnieść na piśmie do sądu pierwszej instancji, który orzekł w postępowaniu. Strona może również zgłosić skargę ustnie do protokołu. Sądem właściwym do rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania jest sąd pierwszej instancji, który orzekł w postępowaniu głównym. Zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego po uwzględnieniu skargi sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach zakreślonych w skardze. Sąd utrzymuje w mocy orzeczenie, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania, w związku z rozstrzygnięciem wznowionego postępowania; albo uchyla je w całości lub w części i wydaje nowe orzeczenie zgodnie z przepisami prawa (§§ 392–404 kodeksu postępowania cywilnego).

Z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie od prawomocnego orzeczenia co do istoty sprawy wydanego przez sąd drugiej instancji przysługuje nadzwyczajny środek zaskarżenia w formie **kontroli sądowej**. O ile przepisy nie stanowią inaczej, przedmiotem kontroli jest prawomocny wyrok co do istoty sprawy lub prawomocne postanowienie co do istoty sprawy.

Strona lub inna osoba, której dotyczy jedno z postanowień orzeczenia, może wnieść do Sądu Najwyższego o kontrolę sądową prawomocnego wyroku lub prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy w oparciu o przesłankę naruszenia mającego wpływ na istotę sprawy lub niezastosowania opublikowanego orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczącego kwestii prawnej.

Co do zasady kontrola sądowa nie przysługuje w przypadku sprawy dotyczącej nieruchomości, jeżeli wartość przedmiotu sporu, której dotyczy wniosek, nie przekracza 5 mln forintów.

W takiej sprawie Sąd Najwyższy może jednak w drodze wyjątku zezwolić na kontrolę sądową, jeżeli zbadanie naruszenia mającego wpływ na istotę sprawy uzasadnia potrzeba zapewnienia jednolitości lub dalszego rozwinięcia orzecznictwa, szczególne waga podniesionej kwestii prawnej lub jej znaczenie społeczne, lub – w przypadku braku orzeczenia sądu drugiej instancji – konieczność wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Strona może złożyć wniosek o zezwolenie na przeprowadzenie kontroli sądowej do sądu pierwszej instancji w terminie czterdziestu pięciu dni od dnia ogłoszenia wyroku.

We wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie kontroli sądowej należy określić wyrok, którego ma dotyczyć kontrola sądowa, oraz naruszenie mające wpływ na istotę sprawy, a także dokładnie określić naruszony przepis oraz przesłanki i kwestie prawne stanowiące podstawę wniosku o zezwolenie.

Wniosek o kontrolę sądową należy złożyć do sądu, który orzekł w pierwszej instancji, w terminie czterdziestu pięciu dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

Wniosek o kontrolę sądową musi spełniać ogólne wymogi dotyczące składania wniosków i należy do niego dołączyć załączniki określone w § 413 kodeksu postępowania cywilnego. Co do zasady Sąd Najwyższy rozpoznaje skargi o wznowienie postępowania bez wyznaczania rozprawy (§§ 405–424 kodeksu postępowania cywilnego).

Art. 25 ust. 1 lit. h) Postępowanie w sprawie ponownego zbadania orzeczenia oraz sądy właściwe do ponownego zbadania orzeczenia

Zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia sądem właściwym do rozpoznania wniosku o kontrolę sądową orzeczenia wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń jest sąd, który wydał przedmiotowe orzeczenie. Opis sądów właściwych do przeprowadzenia postępowania i wydania wyroku znajduje się w części dotyczącej art. 25 ust. 1 lit. a).

Na podstawie art. 19 rozporządzenia odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego regulują również postępowanie w sprawie wniosku o kontrolę sądową w kwestiach, odnośnie do których art. 18 rozporządzenia nie stanowi inaczej.

Wśród przepisów regulujących europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń kodeks postępowania cywilnego zawiera przepisy szczególne dotyczące kontroli sądowej zgodnie z art. 18 rozporządzenia (§ 602 ust. 1–3 kodeksu postępowania cywilnego). Kodeks postępowania cywilnego stanowi wyraźnie, że przepisy dotyczące potwierdzenia bezczynności mają zastosowanie do kontroli sądowej i wykluczają złożenie wniosku o przywrócenie terminu w przypadku uchybienia terminowi na wniesienie skargi kasacyjnej, a także nie zezwala na wniesienie zażalenia na postanowienie o oddaleniu wniosku o kontrolę sądową z urzędu.

W związku z powyższym we wniosku o przeprowadzenie kontroli sądowej na podstawie art. 18 rozporządzenia określa się przyczyny wystąpienia o kontrolę sądową i okoliczności, które ją uzasadniają. Wniosek nie wywiera skutku zawieszającego wykonanie orzeczenia. Jeżeli jednak istnieje duże prawdopodobieństwo uwzględnienia wniosku, sąd może nakazać zawieszenie wykonania orzeczenia z urzędu bez konieczności przesłuchania strony przeciwnej. Na wniosek strony sąd może zmienić postanowienie o zawieszeniu. Jeżeli przepisy prawa wykluczają możliwość przeprowadzenia kontroli sądowej lub wniosek złożono po terminie, sąd odrzuca wniosek, nie badając jego istoty. Przed wydaniem postanowienia w sprawie wniosku sąd może przesłuchać strony. Sąd z należytą starannością ocenia, czy spełniono przesłanki złożenia wniosku. Jeżeli sąd uwzględni wniosek, postępowanie przeprowadza się ponownie z uwzględnieniem niezbędnych ram. Na postanowienie o odrzuceniu wniosku przysługuje zażalenie.

Art. 25 ust. 1 lit. i) Akceptowane języki

Kodeks postępowania cywilnego stanowi, że postępowanie sądowe jest prowadzone w języku węgierskim (§ 113 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego). Kodeks stanowi również, że pisma procesowe wnoszą się do sądu w języku węgierskim, podobnie jak pisma sądowe i orzeczenia sądu, które doręczają się również w języku węgierskim, chyba że ustawa, wiążący akt prawny Unii Europejskiej lub konwencja międzynarodowa stanowią inaczej. Przepisy prawa stanowią również, że w toku postępowania sądowego każdy ma prawo posługiwać się w mowie swoim językiem ojczystym oraz – w zakresie objętym konwencją międzynarodową – językiem ojczystym, regionalnym lub językiem mniejszości narodowej. Sąd wyznacza tłumacza, jeżeli jest to niezbędne do realizacji tych praw lub z innych względów konieczne na podstawie przepisów kodeksu dotyczących języków postępowania. Przepisy szczególne kodeksu postępowania cywilnego dotyczące europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń stanowią, że sąd może nakazać stronie przedłożenie tłumaczenia uwierzytelnionego któregośkolwiek z przedstawionych przez nią pism wyłącznie w przypadku, gdy nie można w inny sposób ustalić istotnych okoliczności faktycznych sprawy (§ 600 ust. 5 kodeksu postępowania cywilnego).

W ramach prawa przysługującego państwom członkowskim na mocy art. 21a ust. 1 rozporządzenia Węgry nie wskazują języka innego niż własny język urzędowy jako język akceptowany na potrzeby zaświadczenia.

Art. 25 ust. 1 lit. j) Organy właściwe w zakresie wykonania

Na Węgrzech tytuły egzekucyjne w sprawach objętych zakresem rozporządzenia może wydawać sąd rejonowy (*járásbíróság*) działający przy siedzibie sądu okręgowego (*törvényszék*), właściwy dla miejsca zamieszkania dłużnika; w przypadku jego braku – sąd rejonowy właściwy dla miejsca położenia składników majątku, które mogą podlegać egzekucji, dla siedziby węgierskiego oddziału przedsiębiorstwa zarejestrowanego za granicą lub, w przypadku bezpośredniego przedstawicielstwa handlowego, dla siedziby oddziału lub agencji; oraz w Budapeszcie – Centralny Sąd Rejonowy w Budzie (Budai Központi Kerületi Bíróság).

Sądowi prowadzącemu postępowanie egzekucyjne na Węgrzech przysługują środki określone w art. 23 rozporządzenia. Zgodnie z prawem węgierskim sądem prowadzącym postępowanie egzekucyjne jest sąd, do którego wyznaczono niezależnego komornika sądowego dla danego postępowania.

Ostatnia aktualizacja: 02/01/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.